

[Niels Ravn.]

tioner, landboforeningerne og husmandsforeningerne, på den en side og kornhandlens organisationer på den anden side. Det er for så vidt også identisk med den aftale, der på et vist tidspunkt var truffet imellem regeringen, forstår jeg, og disse organisationer, men som så bortfaldt, da man i øvrigt ikke blev enig om de samlede landbrugsordninger. Så kom altså det ind i billedet, at denne frivillige aftale er blevet taget op af monopolrådet, og man har over for handelsministeren givet udtryk for, at man ville se nærmere på, om den var i overensstemmelse med de gældende prisregler; det er baggrunden for lovforslaget. Jeg skal senere komme lidt tilbage til dette sidste.

Lovforslaget er efter min mening med hensyn til foderkornsprisen fornuftigt og rimeligt. Jeg fandt den frivillige aftale fornuftig og rimelig, og derfor finder jeg det også fornuftigt og rimeligt, at den ophøjes til lov. Den når ikke op på de tal, der indeholdes i kornlovens basispriser, der for foderkornets vedkommende tager deres udgangspunkt i 51 kr. Men jeg finder alligevel, at de priser, der her er tale om, er fornuftige. De giver landmændene — først og fremmest de landmænd, der har skullet sælge først på året, nødtvungent måske, på grund af økonomien — en rimelig pris for den vare, de skal sælge, så de ikke kommer i den situation, de var i i fjor, at de måtte sælge til priser, der var helt uantagelige. Jeg mener også, at de kornpriser, der her er tale om, har en rimelig relation til flæskepriserne, til priserne på svinekød, og det er efter min opfattelse også rigtigt. Vi skal hverken have en kornpris, der formindsker svineproduktionen, eller en kornpris, der giver flæskeproduktionen en eksplosionsagtig udvikling; vi skal have en kornpris for foderkorn, der gør, at vi kan have en jævn stigningstakt i flæskeproduktionen svarende til de muligheder, som markederne heldigvis gennem de seneste år indtil nu har givet os på dette område. Ud fra disse betragtninger kan jeg acceptere aftalen og de priser, som er indeholdt deri.

Brødkornsprisen er jo allerede delvis lovfæstet i den gældende lov, idet der i hvert fald står i bemærkningerne til det daværende lovforslag, at dispositionsfonden vil

tilstræbe en sådan pris pr. 1. april 1970, som nu foreslås lovfæstet. Heri er altså ikke noget nyt.

Der er én ting, jeg ikke kan lade være med at nævne; det er, at der i bemærkningerne står, at fra og med 1. april 1970 er der ikke tilsikret landmanden nogen bestemt pris. Betyder det, at vi så kommer ud i det tomme rum? Jeg er betænkelig herved. Landmanden, kan man selvfølgelig sige, kan have sikret sig ved at sælge sit korn inden dette tidspunkt, men hvad med kornhandelen, som har opkøbt kornet? Hvis vi alligevel den 1. april 1970 skulle have et lille overskud i forhold til det, der er behov for inden for landets grænser, så synes jeg, at der her kan opstå et problem, som vi bliver nødt til at se på. Jeg ville have foretrukket, når man nu skal til at give et tillæg til kornloven, at dette tillæg fulgte kornloven også med hensyn til udløbstidspunktet. Men det er som sagt noget, vi kan se på i et udvalg.

Til sidst et par bemærkninger i relation til monopolrådets indgriben. Vi har lige fået den sidste udgave af Landøkonomisk Oversigt, og dér er nogle interessante beregninger over den andel af brødsprisen, som skyldes landmandens pris for råstoffet korn, og den, der skyldes mellemleddene. Jeg vil gerne her dels se på rugbrøds-, dels på franskrødspriserne. Sammenligningsudgangspunktet er årene 1950-54 og 1968, altså i fjor, da vi havde de lave kornpriser. For rugbrødets vedkommende viser det sig, at i 1954 var prisen for et rugbrød 1. kr. 20 øre. Landmanden bidrog til denne pris med ca. 60 øre og mellemleddene med det samme beløb, altså næsten halvt af hvert, eller ca. 49 pct. til landmændene, for at tage det procentvis. I 1968 var prisen steget til 2 kr. 20 øre. Landmandens andel i denne pris var nøjagtig den samme som i 1954, de 60 øre, mens mellemleddene andel var steget til 1 kr. 42 øre. For franskrødet er tallene endnu mere grelle. I 1954 var prisen for et franskrød 42 øre, landmanden bidrog til denne pris med det råstof, han skulle levere, med 15 øre, mellemleddene med 27 øre. I 1968 var prisen for det samme franskrød 90 øre, da var landmandens andel i prisen faldet fra 15 øre til 12 øre, altså med 20 pct., mellemleddene bidrog da med 78 øre. Det betød altså, at land-